

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Cseh Domokos ügyvéd (Dr. Cseh Ügyvédi Iroda) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a dr. Garamvölgyi Vera ügyvéd (Garamvölgyi Ügyvédi Iroda) által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve(II. rendű alperes címe) II. rendű és III.rendű alperes neve(III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen kötelesrész kiadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. június 19. napján meghozott 18.P.22.487/2010/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 469.900 (Négyszázhatvankilencezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 1.184.800 (Egymillió-száznyolcvannégyezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 1996. április 13. napján kötött házasságot **Sz.E.-vel** (továbbiakban: örökhagyó). A házastársak osztatlan közös tulajdonát képezte a **b.-i V. utca 2. szám** alatti háromlakásos ingatlan. Az alagsori lakásban a felperes fia lakott, a földszinti egyik lakást a házastársak használták, míg a harmadik lakásban bérlő lakott.

Az örökhagyó 2000-ben kezdett el betegeskedni, kapcsolata a felperessel ezt követően megromlott. 2005 februárjában az örökhagyó a Pesti Központi Kerületi Bíróságon kezdeményezte a házasság felbontását, elállása folytán a bíróság a pert 2005. április 29-én hozott végzésével megszüntette. 2005-ben az ingatlan egyik lakását használó bérlő elhunyt, ezt követően 2006. év elején a felperes a közös lakásból átköltözött a szomszédos, az elhunyt bérlő lakásába. 2007. szeptember 27. napján az örökhagyó saját kezűleg írt végrendeletet, amelyben úgy rendelkezett, hogy ingóságait, ingatlanát és kintlevőségeit egyenlő arányban az alperesek örököljék. Gyermeke nincs, 2006. április 9-étől formai házasságban él. Férjét, férje első házasságából született két fiát, **L.T.-t** és **L.Zs.-t**, továbbá apai és anyai ági rokonait az öröklésből kizárja, és előző végrendeletét visszavonja. Az újabb, 2008. augusztus 27. napján kelt, és dr. **J.J.** ügyvéd által írásba foglalt végrendeletben az örökhagyó korábbi végrendeletével egyezően úgy rendelkezett, hogy vagyonát egyenlő arányban az alperesek örököljék. Kijelentette, hogy gyermeke nincs, férjétől 2006. április 9-től külön él, házassági életközösségük ekkortól megszűnt. Az örökségből férjét, továbbá apai és anyai ági rokonait kizárja.

Az örökhagyó 2009. július 4. napján elhunyt. Leltárba vett hagyatékát a **b.-i V.** utca 2/A. szám alatti ingatlan 4/8 része képezte, beköltözhetően 42.315.000 forint, lakottan 29.620.500 forint értékben. A hagyatéki eljárásban a felperes kötelesrész igényt jelentett be, melyet a végrendeleti örökös alperesek nem ismertek el, és hivatkoztak arra, hogy a felperes az öröklésből a Ptk. 601. § (1) bekezdése szerint kiesett. Erre tekintettel a közjegyző az örökhagyó leltárba vett hagyatékát ideiglenes hatállyal végrendeleti öröklés jogcímén az alpereseknek adta át, és felhívta a felperest, hogy figyelembe nem vett igényét perben érvényesítheti. A közjegyző az örökhagyó **O.** Bank Nyrt.-nél vezetett lakossági folyószámla egyenlegét az örökhagyó elhalálozási rendelkezésére tekintettel a hagyatékából kihagyta.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az alpereseket az őt illető kötelesrész természetbeni kiadására - ami a hagyatéki ingatlan egészhez viszonyított ? része - valamint annak tűrésére, hogy az ingatlan ? részére tulajdonjoga kötelesrész jogcímén bejegyzésre kerüljön. Tényelődása szerint az örökhagyó 2002-től folyamatosan beteg volt, állapota súlyosbodott. 2006-ban megszakadt közöttük az életközösség, amikor azonban 2008 márciusában újból rákot diagnosztizáltak az örökhagyónál, egyre súlyosbodó egészségi állapotára tekintettel az életközösséget helyreállították, az örökhagyót ő ápolta, gondozta, ő vitte be a kórházba és temettette el.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak az örökhagyó végrendeletére, melyből kitűnően a házastársak között 2006. április 9-én az életközösség véglegesen megszűnt. A közösen használt lakásból a felperes átköltözött egy másik lakásba, ezt követően a házastársak az örökhagyó haláláig külön lakásban laktak. A súlyos beteg örökhagyónak a felperes időnként segített, de életközösségüket nem állították helyre, és annak visszaállítására nem volt kilátás. A felperes az öröklésből a Ptk. 601. § (1) bekezdése szerint kiesett, ezért kötelesrészre nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 700.000 forint + áfa perköltséget. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 888.615 forint eljárási illetéket az állam viseli.

A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kereset alaptalan. A Ptk. 601. § (1) bekezdése szerint törvény alapján nem örökölhet az örökhagyó házastársa, ha az öröklés megnyílásakor a házastársak között életközösség nem állott fenn, és az eset körülményeiből nyilvánvaló, hogy az életközösség visszaállítására nem volt kilátás. Az örökhagyó a 2008. augusztus 27. napján kelt végrendeletével a Ptk. 637. § (2) bekezdése szerint férjét, a felperest az öröklésből kizárta, ebben és az ezt megelőző végrendeletében egyértelműen kijelentette, hogy felperessel életközösségük 2006. április 9. napján véglegesen megszűnt, és semmilyen módon nem kívánja azt, hogy a felperes mint házastársa utána örököljön. Ez azt bizonyítja, hogy ha a felperes részéről lett is volna hajlandóság az életközösség visszaállítására, ez az örökhagyó részéről semmiképpen nem állt fenn. A felperes 2006-ban az ingatlan másik lakásába átköltözött, nem sokkal ezt követően barátnője is volt, akit személyes előadása során először élettársnak, majd később a barátnőjének nevezett. A felperesnek és az örökhagyónak 2006-tól külön bankszámlájuk volt, így közöttük gazdasági közösség, bensőséges érzelmi viszony nem állhatott fenn, és nyilvánvalóan egyikük sem akarta ezt visszaállítani. A felperes gazdaságilag független volt, külön lakásban lakott, barátnője volt, így valószínűtlen, hogy a haldokló örökhagyóval bármilyen szándéka lett volna az életközösség visszaállítására. A tanúk vallomásából kitűnően azt követően, hogy a felperes a másik lakásba átköltözött, a felek ingóságait megosztották, ezután az örökhagyó maga vásárolt saját lakásába

bútorokat. Dr. **Sz.B.**, dr. **R.E.B.-né** érdektelen tanúk vallomásából megállapítható, miszerint az örökhagyó szándéka az volt, hogy a felperest kizárja az örökségből, aki csak az utolsó egy évben, vagy félévben látogatta őt, illetve foglalkozott többet vele, amikor már gyógyíthatatlan beteggé vált. Ezt erősítette meg a végrendeletet készítő dr. **J.J.** ügyvéd is, akinek az örökhagyó elmesélte életét és azt is, hogy miért kíván végrendeletet készíteni.

Az alperesek tagadásával szemben a Pp. 164. §-a alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy mindkét fél, tehát ő és az örökhagyó is kívánta az életközösség visszaállítását, mindkettőjük szándéka erre irányult, és erre magatartásukból, nyilatkozatukból és az eset összes körülményeiből következtetni lehessen. A perben lefolytatott bizonyítás alapján sem az volt megállapítható, hogy a felperesnek szándékában állt volna az életközösség visszaállítása. Az örökhagyó végrendeleteiben, az alperesek édesanyjának írt e-mailekben, továbbá a tanúknak is kifejezésre juttatta, miszerint nem kívánja, hogy a felperes örököljön utána, akit ki akart zárni az öröklésből. Bankszámlái vonatkozásában pénzügyi rendelkezéseket tett, hogy azokból a felperes ne részesülhessen. Az, hogy hosszú élettársi, majd házastársi együttélés után az életközösség megszakítását követően a házastársak között valamilyen szintű kapcsolat állt fenn, nem jelentette azt, hogy az életközösség helyreállítására törekedtek volna. Önmagában a felperes által létesített új kapcsolat, külön életvitelre való berendezkedés az életközösség visszaállítását az örökhagyóval kizárta, illetve annak kilátástalanságát bizonyítja. Ezért a bíróság a keresetet mint alaptalant elutasította. A pervesztes felperest a Pp. 78. §-a és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint kötelezte az alperesek javára az ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, melynek összegét mérlegeléssel állapította meg. A felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva állapítsa meg, hogy a hagyaték tárgyára nézve megilleti a kötelesrész, keresse meg a Fővárosi Kerületek Földhivatalát a hagyatékba tartozó ingatlan ? részére tulajdonjoga bejegyzésére kötelesrész jogcímén, továbbá kötelezze az alpereseket a felmerült perköltség megfizetésére.

A fellebbezés indokolásában a felperes utalt arra, hogy a házastársat akkor illeti meg a kötelesrész, ha egyébként az örökhagyó után törvényes öröklésre jogosult. Ennek két alapvető feltétele, hogy az örökhagyó és házastársa között a hagyaték megnyílásának időpontjában a házassági kötelék fennálljon és olyan kiesési ok ne valósuljon meg, ami kötelesrészétől is megfosztja. A Ptk. 601. § (1) bekezdése a házastárs kieséséhez két feltétel együttes fennállását kívánja meg: az életközösség hiányát és azt, hogy az életközösség visszaállítására ne legyen kilátás. E jogszabályhely megszövegezéséből következik, hogy mindkét feltétel fennállását annak kell bizonyítania, aki a házastárs kiesésére hivatkozik, és mindkét feltételnek az öröklés megnyílása, az örökhagyó halála időpontjában kell fennállnia. Az elsőfokú bíróság mindkét feltétel fennállását bizonyítottanak találta, ami az elutasító döntését eredményezte.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelése során nem követte a Legfelsőbb Bíróság BH2005. 2252. számú útmutatásait, mely szerint a kiesés megállapításához objektíve bizonyítottanak kell lennie mindazon szempontoknak - beleértve azon szubjektív elemeket is -, amelyek az életközösség végleges megszakadását és annak kilátástalan helyreállítási lehetőségét jelentik. Rámutatott arra, hogy a házassági életközösség tartalmának külső és belső megnyilvánulási elemei egyaránt vannak, a bírói gyakorlat azonban az életközösség létrejöttének és fennállásának megállapításához az említett elemek együttes fennállását nem követeli meg, elismeri azt, hogy azok közül egyik vagy másik hiányozhat, illetőleg az általánostól eltérően jelentkezhet. Jelentőséget tulajdonít ugyanakkor olyan tudati és akarati mozzanatoknak, mint a házastársi

összetartozás, együvé tartozás érzése, szolidaritás és a házassági kapcsolat fenntartására vagy annak megszakítására, felszámolására irányuló szándék. A per adataiból egyértelműen megállapítható, hogy mindkét fél részéről fennállott a házassági kapcsolat fenntartásának szándéka, annak ellenére, hogy bizonyos tipikus elemek hiányoztak az életközösségi kapcsolatra egyébként jellemző tények közül. Ilyen speciális körülmény volt a szexuális kapcsolat hiánya, ami objektíve az örökhagyó betegségére volt visszavezethető, vagy az örökhagyó óhaját kielégítő részleges elkülönülés azáltal, hogy egyazon házban, közvetlen fahomszedságban és bármikori segítségnyújtási lehetőséggel és mindennapos fenntartott kapcsolatban éltek egymás mellett. A felperes nem vitatja, hogy 2006. év elején az életközösség átmenetileg megszakadt, amikor az örökhagyó bontópert kezdeményezett, keresetétől azonban még a kitűzött tárgyalás előtt elállt. Ez a körülmény az örökhagyó részéről annak felismeréséből fakadt, hogy a házassági kapcsolat fenntartását szükségesnek tartotta. Nem állapítható meg a házastársak között a közös gazdálkodás felszámolása, mert a megélhetési költségeket, a mindennapi szükségleteket biztosító anyagiakat közösen viselték, ami jellemzően a közös gazdálkodás jegyeit bizonyítja. Ennek nem mond ellent az, hogy külön számlájuk volt. E körben jelentőséggel bír az is, hogy közös számlájuk felhasználása is közös döntés eredménye volt, melynek folytán az örökhagyó a közös számláról gyógyíttatási célból lényegesen nagyobb összeghez jutott, mint a vagyonszösségi jutója, amit végül is nem gyógyíttatásra, hanem egyéb célra költött. Az együvé tartozás bizonyítására szolgál, hogy a felperes biztosította rendszeresen az örökhagyó gondozását, ápolását, aki azt nem csupán elfogadta, de igényelte is. Ilyenkor csak a falon kellett átkopognia, hogy a felperes kéréseit teljesítse. Ugyancsak az otthonhoz kötődést jelentette az örökhagyó részéről, hogy amikor felmerült elfekvőben történő gondozása, akkor a hazajövetelt választotta, ahol a felperes biztosította a hospice szolgáltatás igénybevételét. Az örökhagyó valódi - az életközösség fenntartására utaló - magatartására ékes bizonyíték, hogy kórházi kezelése idején 2009-ben két nappal halála előtt a felperest jelölte meg legközelebbi hozzátartozónak, és értesítendő személynek. Mindezen tényeknek ellentmond az elsőfokú bíróság kapcsolatukra vonatkozó megállapítása, ezért az elsőfokú ítélet anyagi jogszabálysértő.

A másodfokú eljárásban a felperes fellebbezése indokolását azzal egészítette ki, hogy ha a végrendelet a házastárs haszonélvezeti jogáról nem rendelkezik, azt a bírói gyakorlat szerint úgy kell tekinteni, hogy az örökhagyó e jogot biztosítani kívánta házastársa részére, illetőleg a kötelesrészre jogosult számára. E tekintetben utalt a PK 82. számú állásfoglalásra is, továbbá a kizárással kapcsolatosan felhívta a Ptk. 637. § (3) bekezdését azzal a hivatkozással, hogy a kizárás a kötelesrészt meghaladó részre vonatkozik, ezért az örökös csak e tekintetben zárható ki.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérték. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során igen hosszasan és kimerítően hallgatta ki a tanúkat. Az általuk csatolt okiratokból, az egymást követő végrendeletekben tett örökhagyói nyilatkozatokból, a bankoknál tett rendelkezéseiből egyértelműen arra lehet következtetni, miszerint az örökhagyó arra törekedett, hogy a felperest a hagyatékból kizárja, semmilyen juttatásban ne részesüljön. A házastársak között az életközösség az örökhagyó halálakor nem állott fenn. A felperes a közös lakásból elköltözött, 2006. év elejétől külön lakásban élt, mással volt kapcsolata, mással élt együtt, az örökhagyóval gazdasági kapcsolata megszakadt. Pozitív érzelmi kapcsolat a házastársak között nem volt, nem voltak jó viszonyban, ezt a kihallgatott dr. Sz.B., dr. J.J., dr. R.E.B.-né tanúk vallomása igazolta. Egyes tanúk vallomását érdekeltségére tekintettel fenntartással kell értékelni, ilyen tanú dr. G.É., aki az első végrendeletnek a kedvezményezettje volt. A perben adatok merültek fel arra, hogy a felperes állandóan presszionálta az örökhagyót, hogy van-e végrendelete, ennek

keretében került sor arra, hogy az örökhagyó az egyik végrendeletét a felperes előtt látványosan összetépte, majd ezt követően újabb végrendeletet készített, úgy, hogy arról a felperes ne tudjon. Fontos és jelentős bizonyítékok az alperesek édesanyjának írt örökhagyói e-mailek, továbbá dr. **J.J.** tanúvallomása, aki azt is előadta, hogy mi volt az oka és előzménye a végrendelkezésnek, ez a társasházzá alakítás szándéka, illetve a bontóperi kísérlet. Az, hogy az életközösség helyreállítására van valamilyen remény, mindkét fél szándékát feltételezi, e tekintetben azonban az örökhagyó részéről sem esély, sem szándék és törekedés sem volt. A szolidaritás tekintetében hivatkoztak az alperesek dr. **Sz.B.** orvos vallomására, aki szerint a felperes három évi kezelés után az utolsó fél évben jelent meg, az, hogy az örökhagyót ápolta, illetőleg érdeklődött az állapota felől, olyan emberi szolidaritásnak tekintendő, amit bárki megtesz, különösebb kötelék nélkül is. Az örökhagyó maga gondoskodott magáról, miután a felperes elvitte az ingóságokat, lakását maga rendezte be, a takarításról is maga gondoskodott, takarítónője volt. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helyesen állapította meg a tényállást, amiből helyes következtetést vont le.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a felek által felajánlott bizonyítást lefolytatta, a tényállást a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő értékelésével állapította meg, érdemi döntése és annak indokolása is helytálló.

A felperes fellebbezése indokai kiegészítésében tévesen hivatkozott a házastárs haszonélvezeti joga megítélésével kapcsolatos bírósági gyakorlatra, és a PK 82. számú állásfoglalásban kifejtettekre, az a perben ugyanis nem volt vitás, hogy az örökhagyó végrendeletében a felperest az öröklésből kizárta, erre tekintettel érvényesít kötelesrészt. Kizárás esetén a túlélő házastárs kötelesrészsre jogosult (Ptk. 661. §), kötelesrésze törvényes örökrészának fele (Ptk. 665. (2) bekezdés). Mivel az örökhagyónak leszármazója nem volt, törvényes örökösként a felperest nem haszonélvezeti jog illetné meg, hanem a Ptk. 604. § (4) bekezdése szerint a hagyaték állagát örökölte volna. A perbeli esetben az alperesek nem a felperes kizárására, hanem a Ptk. 601. § (1) bekezdése alapján az öröklésből kiesésére hivatkoztak, mely esetben a kiesett házastárs kötelesrészsre nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a Ptk. 601. § (1) bekezdésében írt törvényi feltételek fennállása aggálytalanul bizonyított.

Azt a felperes sem vitatta, hogy az örökhagyóval az életközösségüket 2006-ban megszakították, csupán arra hivatkozott, hogy az átmeneti volt. Azt az állítását, hogy az életközösséget 2008 márciusában helyreállították, elsősorban az örökhagyó 2008. augusztus 27. napján kelt végrendelete és az alperesek anyjának 2009. május 31-én írt levele cáfolja. Végrendeletében az örökhagyó úgy nyilatkozott, hogy férjétől külön él, életközösségük 2006. április 9-én megszűnt, a halála előtt kb. egy hónappal írt levélben pedig arról számolt be, hogy a felperes arra kérte, írjon egy papírt, amiben az áll, hogy ő az örököse, annak ellenére szereti, hogy nem élnek együtt, ennyi hazugságot és ellentmondást rég nem tapasztalt. A perbeli adatok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes átköltözését követően a házastársak külön, önálló életvitelre rendezkedtek be, a felperes harmadik személlyel létesített tartós kapcsolatot, barátnője rendszeresen, életvitelszerűen lakásában tartózkodott, onnan járt dolgozni. A felperes állításával szemben a mindennapi szükségletet biztosító közös gazdálkodásuk nem maradt fenn, gazdasági kapcsolatuk megszűnt, külön bankszámlájuk volt, az örökhagyó egyedül, maga fedezte mindennapi életvitelének költségeit, saját költségén kezdte el berendezni lakását a felperes elköltözését követően, és a hagyatéki eljárásban csatolt számlakivonat szerint rezsiköltségeit saját számlájáról átutalással fizette. A 20. sorszám alatt mellékelte levelezéséből kitűnően az életközösség megszakítását követően

kezdeményezte az örökhagyó, hogy a közös tulajdonú, bérbe adott helyiség bérleti díját a bérlő megosztva fizesse részükre, továbbá dr. **R.E.B.-né** vallomása szerint, ha az örökhagyó kérésére a felperes vásárolt valamit, annak ellenértékét kifizette neki. **F.-né S.T.** a **M.H.** Alapítvány megbízásából élete utolsó hónapjaiban, 2009 márciusától járt az örökhagyót gondozni, vallomása szerint őt a lakásba mindig az örökhagyó engedte be, aki azt mondta, hogy férjétől elvált, külön él.

Azt, hogy az örökhagyó a felperessel való kapcsolata megszakítását véglegesnek tekintette, bizonyítja, hogy el akart válni tőle, pert is indított a házasság felbontására. Azt a felperesi állítást, hogy az örökhagyó azért állt el a keresettől, mert a házassági kapcsolat fenntartását szükségesnek tartotta, cáfolja dr. **J.J.** és dr. **R.E.B.-né** tanúk vallomása. A tanúk vallomásából kitűnően az örökhagyó elmondása szerint azért nem vitte végig a válópert, mert a felperes közölte, hogy a válásba nem egyezik bele, és az ő állapotában nem vállalta a hosszú pereskedést, illetve a felperes azt mondta, hogy nem engedi a válást, megvárja, míg az örökhagyó meghal. Az örökhagyó szándéka véglegességének további bizonyítéka, hogy a 20/A/13 és 20/A/14 alatt csatolt levelezésből kitűnően 2007 áprilisától képviselője (dr. **G.É.** ügyvéd) útján kezdeményezte a közös vagyon megosztásaként a felperessel közös tulajdonban álló ingatlan társasházzá alakítását, melynek tárgyában a megállapodást a levelek szerint az akadályozta, hogy a felperes az ingatlanból tulajdoni hányadánál többet igényelt, a többlet ellenértéke megfizetését azonban nem vállalta.

A felperes fellebbezésében foglaltakkal ellentétben a per adatai alapján sem a felperes, sem pedig az örökhagyó részéről az életközösség helyreállításának szándéka nem állapítható meg. A felperesi állítással ellentétben **P.J.A.**, dr. **R.E.B.-né** és **F.-né S.T.** vallomásából kitűnően utolsó kórházba kerüléséig életvitelét az örökhagyó maga szervezte meg, interneten rendelt ételt, takarítónője volt, ingyenes hospice gondozásban részesült, továbbá rendszeresen kérte **P.J.A.** segítségét, aki hetente kétszer-háromszor járt hozzá és a kórházban is látogatta. Bizonyította, hogy az utolsó időszakában mások mellett a felperes is segítséget nyújtott az örökhagyónak, azt azonban, hogy mindezt az örökhagyó együvé tartozásuk kifejezésének tekintette, egyértelműen cáfolják az alperesek anyjának írt levelei, melyekben a felperes magatartását egyértelműen negatívan értékeli. A 2009. május 31-i levelében beszámolt arról, hogy „kibújt a szög a zsákból”, a felperes arra kérte, írjon egy papírt arról, hogy ő az örökös, és azt, miszerint a felperes annak ellenére szereti, hogy nem élnek együtt, hazugságnak minősítette, a 2009. június 10-i levele szerint látja a felperesen önös érdekét és kapzsiságát, játssza a mártírt és az odaadó férjet. Téves az a fellebbezési érvelés, hogy az örökhagyó utolsó kórházba kerülésekor a felperest legközelebbi hozzátartozójának jelölte meg. A 18. sorszám alatti válasziratból és mellékleteiből kitűnően az ápolási törzslapon a felperes 2009. július 2-án, továbbá 2009. május 6-án az alperesek édesanyjával együtt a kapcsolat megjelölése nélkül, csupán „értésítendő” személyként került feltüntetésre.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, ami az alperes képviselőjével felmerült, a pertárgy értéke alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíj. A felperes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. június 19.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.  
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.  
bíró

A kiadmány hiteléül:  
Szirmai Nikoletta  
bírószági ügyintéző